

ΟΙ "ΒΩΜΟΙ,"

(Άρθρο του κ. E. Clément από τη «Revue des Études Grecques» (Paris) No 141 Janvier—Mars 1918)

Θά εἶτανε πολλὴ ἀγγὰ γὰρ τὰ μιλῆσαι γὰρ τὸ ἔργο τοῦτο, ἀντίως τὰ ὄρατα βιβλία δὲ χείρονταν τὸ πρόβλημα γὰρ εἶναι λυσιτελεῖν σὴν ὥρα τους. Ἐπειτα καὶ τὰ περιστασιακά τῶν μέσων σ' αὐτὰ παρουσιάζονται δὲν ἀλλάζοντε σὲ βαθμὸν ποῦν δὲν μπορούσανε γὰρ τοῦ ἀφαιρέσαντε ὅλως διόλου τὸ προσωρινὸν στοιχείον ποῦν δίνει κατὰ τι ἀμέσως καινούριον.

Ἔνας τόμος ἀπὸ ἀγνή ποιήσων δημοσιευμένους σὶν καιρὸν ποῦν ἢ βία φαίνεται πὸς βασικεῖν κυρίαρχη σὶν κόσμον, παίρνει ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ παράστασι περὶ τῆς τέλει. Εἶναι σὶν περὶ τὴν ἀπὸ τὸ ἰδανικὸν τριμῆν κατὰ πρόσωπον τῆς χιτωνίδας. Ὁ Κωστὴς Παλαμῆς δὲν ἐδόξασε προσοτὰ σὴν τέλει τὴν δημοσιότητα τὴν τελευταία του συλλογῆ, τοὺς «Βωμοίς». Ὁ ποιητὴς ἐδῶ ξαναγυρίζει σὴν ἀρχική του λειτουργία. Μὲ μιὰ θεοκεντρικὴ σοβαρότητα ποῦν δὲν κρατεῖ ἀποκλεισμένη τὴν φρόντα τὴν φερωτὴ τοῦ πάθους, ξαναγίνεται, ἰσὸσον τινά, ἱερέας καὶ λειτουργός, Musarum sacerdos. (Μουσῶν ἱεροφάντης.)

Σὶν τὴν ἐγγύχορον ἔκρη, ἢ συλλογῆ ἔχει ἐγὼ τὰ βιβλία. Μέσων σ' αὐτὰ ὁ ποιητὴς ἀνασπῶντε βωμοὺς πρὸς ὅλα τὰ θεῖα εἶδη τοῦ ἰδανικοῦ του: πρὸς τὴν ἀντιεία καὶ τὴν δόξα, πρὸς τοὺς θεμελιωτὲς καὶ τοὺς ὑπερασπιστὲς τῆς γλωσσικῆς Ἰδέας, ποῦν εἶναι μιὰ ἀπὸ τὴς ὄφεις τῆς στοχαστικῆς φιλοσοφίας, ἀφοῦ αὐτὴ δὲ γυρνεῖ πρὸς τὰ ἐξασφαλίσει σὴν Ἑλλάδα μιὰν ἀξέρια προκοπὴ διανοητικὴ, καλλιτεχνικὴ καὶ ἠθικὴ. (Βιβλίον 1) πρὸς τοὺς ἥρωας τῆς ἱστορίας ἢ τῆς κληρονομίας ποῦν τὸν χιτωνῆσαν τὴν φαντασία καὶ τοῦ συγκινησάν τὴν καρδιά καὶ ποῦν ἤθελε γὰρ τοὺς προσήγορ τὴν ποιητικὴν ἀθανασία. (βιβλίον 2) πρὸς τὸν κιδάριον ἔρωτα καὶ πρὸς τοὺς ἔρωτες τοὺς τυρωμένους, πρὸς τὴν αἰώνια χάρη τοῦ θηλικοῦ (βιβλία 3 καὶ 4) πρὸς τὰ πατριωτικά καὶ τὰ πολιτικά καὶ τὰ ἀστικά μεγαλεῖα (βιβλίον 5) πρὸς τὰ ὄνειρά του, ποῦν σ' ἐκεῖνα ἐμπιστεύεται καὶ ποῦν ἐκεῖνα ξεφανερωθῶντε τὰ ἰδιαιτέρων τῆς ψυχῆς του (βιβλίον 6) πρὸς τὸ αἶσθημα τῆς ἰδέας τῆς ὁμορφίας καὶ τοῦ μουσικικοῦ Ἀπειρου, ποῦν εἶναι τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ὁ κλήρος καὶ τὸ ὑπέροχον καταστάλισμα τῆς ποιήσων. (βιβλίον 7.)

Τὸ κέριον σημάδι ποῦν χαρακτηρίζεται τὴν συλλογῆ τοῦτη εἶναι ὁ λυρισμὸς ποῦν ὅσο πάει προχωρεῖ πρὸς μιὰν ὑποκειμενικότητα ὅλο καὶ ἐπιτονότερη. Τοῦ ἔστικισμοῦ αὐτοῦ τὰ συμπτώματα φαίνονται ἀπὸ προτῆτερα σὲ κάποιον κομμάτι τῆς «Ἀσάλευτης Ζωῆς», συνεχίζονται σὶν τὸς «Καιμοὺς τῆς Αμωοθάλασσης», σὴν «Πολιτεία καὶ τὴ Μοναξία». ἀκόμα καὶ σὶν τὸ «Λωδεκάλογον τοῦ Γέγονον» πολλὰ σημάδια τους δείχνονται καὶ σὴν «Φλογερα τοῦ Βασιλιά», ὅσο καὶ ἂν τὰ δύο αὐτὰ ποιήματα ἀπὸ τὸ θέμα τους ἀνήκουν πρὸς ποῦν, τὸ ἕνα σὴν ἱστορικοφιλοσοφικὴ μελέτη, τὸ ἄλλο σὴν ἐπικὴ διήγησιν. Ἐδῶ, θέματα ἀπὸ τὴν φέση, παραδομένα τοῦ περυσμένου καιροῦ, ἐπίκαιρα γεγονότα, ὅλη ἢ ἐξωτερικὴ ζωὴ ποῦν ξετυλίγεται

καὶ ποῦν περὶ φαίνεται πὸς δὲν εἶναι πρὸς μιὰ κορμὴ, ἀπροσμετρητὴ γὰρ τὰ παρουσιάζει τὴν εἰκόνα τῆς ἐσώφρονος, διανοητικῆς καὶ αἰσθηματικῆς ζωῆς τοῦ ποιητῆ. Κ' εἶται προσδεχόμεστε τὴν ἀποκάλυψη μιᾶς ψυχῆς ἴσσο μεγαλόπρεπον ἀνθρώπινης, ἐνὸς τοῦ ἴσσο ἐνεργὰ διορατικοῦ, μιᾶς καρδίας μὲ ἴσσο δυνατὴ καὶ ἴσσο λεπτὴ συγκίνησιν, μιᾶς ἰδιοσυγκροσίας ἴσσο ἀνοιχτῆς, ἴσσο εὐγενικῆς, ἴσσο μακροσμένης ἀπὸ κάθε εἶδους ἀνταρθεσικα καὶ ποταπὴ ματαιότητα, ὥστε ἢ συμπάθεια καὶ τὸ σέβας τὸ χαρακτηριστὸν τοῦ ἀνθρώπου συνταυριάζονται μὲ τὸ θαν μισμὸ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ συγγραφέα.

Κάποιον συγκρατητὴν θλίψη ἀποσκεπάζει σχεδὸν ὅλα τὰ ποιήματα αὐτὰ, ἀκόμα καὶ τὰ γλυκερότερα καὶ τὰ ὀρμητικότερα γιατί ὅλα εἶναι ἢ μισοκρυμμένη ἐξομολόγησιν μιᾶς ψυχῆς ποῦν παρουσιάζει τὴν ἀντίθεσιν γὰρ εἶναι μιὰν ὑπέροχον αἰσθηματικὴ καὶ στοχαστικὴ. Ἐκέρωνει ὡς τὸ τέλος τὸ ποιῆσαι τῆς ζωῆς καὶ βροῖσκει ἐκεῖ μιὰν οὐσία ποῦν τὸ δριμύ τῆς ἀρηγίας ξεπερνεῖ τὴν γλῆκα ἀπὸ τὸ μέλι. Ἡ ἔμπνευσι μὲ τὸ δεινὸ τῆς τὸν ἰδανισμὸν σιγάζεται σὲ μιὰν κιδασί, μὰ ὅχι καὶ χιτωνίδικη, παρατήρησιν τοῦ ποιητικοῦ, ποῦν δίνει τὴν ἐπίστασιν ἐνὸς καυνοραλισμοῦ, καλοῦ ποιῶ. Ἡ σκέψη ὅσο ἀρηρημένη καὶ ἂν εἶναι παρουσιάζεται πάντα ντυμένη μὲ χροῖμα, περυσμένη ἀπὸ αἶσθημα. Ἀντίθετα, τὸ αἶσθημα καὶ ἢ εἰκόνα πάντα εἶναι ἀνταυρομένα μὲ τὴν ἰδέαν.

Μιὰ σχετικὴ συγκίνησιν μὲ κράτις ποῦν δὲν εἶται ἢ ἰδέα ἢ σημειολογία, γιγνὸν τὸ πάθος οὔτε...

Θὰ σημειώσωμε κάποιον κομμάτι ποῦν φαίνονται πρὸς ἀξίζοντε ἐξχωριστὴ προσοχή, καὶ ἄς τὰ κέρην ὅλα προσοχῆς ἄξια μιὰ παράδειγμα ἄξια ὁμορφίας.

Στὸ πρῶτον βιβλίον τὸ πρῶτον ποίημα ἀπερδύνεται σὴν Ἀ ρ τ ἰ ὅ π η, προσωποποίηση τῆς ἐνέργειας. Ὁ ποιητὴς ζῆτῶ γὰρ τοῦ συγκρατητῆ ποῦν οὐρεοαλλεχτής εἶναι, ἀνίκανος γὰρ δόξα, μεθυσμένος ἀπὸ λυρισμὸν, καὶ γι' αὐτὸ καταγορομενός ἀπὸ τὴν Ἀμωοθία. Ἀλλὰ τὰ τραγῳδία του ἰσομοικὰ δὲ ξαναφέρουν τὴν Ἀντιόπη σὶν τὴν περιβάλλουσα ὀλάνθισιν τῶν εἰκοσι γρονὸ τῆς καὶ δὲ τὴν προσδεχτὴ ἢ Ἑλλάδα ὀλόκληρη μὲ πανηγύρια καὶ μὲ χαρῆς. Ἔτσι ὁ ποιητὴς, ἀδέξιος ὁ ἴδιος γὰρ τὰ ἡρωικά καταρδῶματα, τὰ ἐνθάροντε καὶ τὰ προκαλεῖ. Ἡ ἀλληγορία εἶναι ἀρκετὰ διάφανη.

Ὁ ἰ Η α τ ἔ ρ ε ς. Ὁ ποιητὴς θεωρεῖ ἀρὰδ' ἀρὰδου καὶ τοποθετεῖ σὶν τὸν ποῦν τὸν θαντισμὸν καὶ τῆς ἐγγνωμοσύνης τοὺς θεμελιωτὲς τῆς ἀληθινῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας, ἐκείνους ποῦν καθέρισσαν μὲ τὴν τέχνη τὸ νεότερον γλωσσικὸν ἰδίωμα. Ποιητικὸτατα χαρακτηρίζεται τὸ ἔργο τοῦ καθενός, καὶ μὴ μερωτώντας γὰρ περὶ μὲ σιωπὴ καὶ τὸ δικὸν του ἔργο, μιλεῖ καὶ γὰρ κείνον μὲ ἀξιοπρέπεια γιομάτῃ σίτησιν.

Στὸ δεύτερον βιβλίον τὸ ποίημα τὸ πρῶτον πάντοτε καὶ ἴσσο τὸ ὀρμητικότερον, ἐπιγράφεται «Ὁ θείαμβος» εἶναι ἀφαιρωμένο σὶν τὸν Δουκῆτιον. Τὸ ἐργάσιμον τοῦ βασιλιά τῶν γλόσσων ποιητῶν εἶναι σὶν τὸν τόπον του μέσων σὶν τὸς αἰχίους ἐνὸς νεότερον ποιητῆ ποῦν ποτὲ δὲν ἐχώρισε τὴν λυρικὴν ἔμπνευσιν ἀπὸ τὴν φιλοσοφικὴν μελέτη. Ἀδίσταχτα καθεῖς ἀναγυρνεῖ πρὸς τὸ ποίημα τοῦτο μὲ τὸ πλάτν πρὸς τὰ ὕψη καὶ τὸ συγκ-

κρατητό φτερούρισμα αξίζει ος όλα το μεγάλο του θέμα.

Στο τρίτο βιβλίο «Το ανέδασμα στο Βράχο» με τη συντροφιά της πονεμένης και αγαπημένης γυναίκας εξυμνεί τη φύση, την πόλη και τα ιερά λείψανα της Αθήνας. Δεν είναι πια η θριαμβευτική ωδή που άνηχεί στη «Φλογέρα του Βασιλιά. είναι μεγαλύτερος θρήνος απάνου στην καταστροφή του πέτρινου, οά θάμα, τραγουδιού που είχε ύψωθη στην Ακρόπολη. Τα δάκρυα και οι αναστεναγμοί για το χαλασμένο το αξιοτούργημα άρμονίζονται με τα δάκρυα της συντροφίστας που είναι κ' εκείνη αλείφωτο ενός ώρατον πόνου.»

Το Α ε ρ ο π λ ι ά ν ο. Ο Άντρος και η Γυναίκα άρχίζουν μια παθητική συνομιλία του του και της καρδιάς, της επιστήμης και της πίστης, της τεχνοδωχτισσας περιέργειας και του έρωτα του καθαιστικού, του πραγματικού και του ιδανικού. οι δύο πόλοι της ψυχής και της ζωής.

Στο τέταρτο βιβλίο, ή Μ ε λ έ ρ ι α και οι Γ υ ν α ι κ ε ς μās παρονοιάζον, άράδ' άράδα, καταγκυτικές ένδηύσεις κ' έξουσιόλογητες παθητικές έξευρημαμένες από τη χάρη μιας άσύγκριτης ποιησης.

Το πέμπτο βιβλίο έχει κομμάτια σχετικά άμεσώτερα με τα γεγονότα των καιρών αυτών. Η «Εβρώτη» είναι μια εικόνα του παγκόσμιου πολέμου, θεωρημένου από ένα ποιητή και σχολιασμένου από ένα διωροητή.

Η ωδή τελειώνει με μιάν ύμολογίαν άγάτης προς τη Γαλλία που ένας Γάλλος δε μπορεί να τη διαβάση χωρίς να αιστανθή βαθειά συγκίνηση.

Το φλογερό τραούδι «Στ' άρματα!» γραμμένο στη οίγη της Έλληνικής επιστρατείας τότε που κανεις θα ήθελε να ελίξη μεγάλα πράγματα, παίρνει χροία σκληρά ήρωικό από τις ημέρες που ακολουθήσαν. (Το άστρο, έποσημειώνει ο συγγραφέας του, πώς γράφηκε πριν ή Ελλάδα να μη στον άρώνα, παράλευρα της Α ν ι ά ν τ.)

Το ποίημα «Μιά θραδιά σ' ένα σπίτι» είναι το ιστορικό δοξολόγημα της Κρήτης, μητέρας ήρώων υπερασπιστών της ελευθερίας, μητέρας του μεγάλου πολιτικού που θα όδηγήση τον Έλληνισμό στην εκπλήρωση του ύψηλού του προσοισμού.

Το έβδομο βιβλίο, «Γαμβοί και Ανάπαιστον», είναι εκείνο που πιο πολύ μās ευπιστείεται ο ποιητής την προσωπική του, τον περίπλοκο ψυχικό του καταρτισμό, τον ιδιαίτερό του τρόπο που τον ξεχωρίζει διατ αισθάναται, φαντάζεται, σκέπτεται.

... Μονάχα κόκκινο
δετό λουλονδοβί.
Σε κορφές δέν το θέρισα,
δέν τό είδε κάμπον χλόη.

Φυρωτό σέ φωτόκानτο,
σέ θειασότοπου, βάθος,
θεριστάδες μου τό φεραν
τόνεργο και τό πάθος. (σελ. 151)

Και να πως κηρύττει πως ή μόνη του ένέργεια και το μόνο ποδδικαιολογεί την ύπαρξή του είναι ή ποιητική του δύναμη:

Μούσα τοδ σίχου! ω δύναμη
και ω μάνα μου εκδικήτρα!
του πόνου; Όχι της άβουλης
λιγοφυχίας νικήτρα.

Χαίροι έρωτες, άντέρωτες
άνήμεροι, όλα όσα,
και άφέντες μου και τύραννοι,
μου κραζον με μια γλώσσα,

λογοισοί, πράξες, όνειρα!
—Σβόσε, κι άνάξιος είσαι!—
Τότε βλέπω Σε, άκούγω Σε:
—Έδω είμαι. Έγώ είμαι. Ζήσε.—

(σελ. 161)

Το έβδομο βιβλίο, «Οί χαιρετισμοί της Ηλιογέννητης», είναι το ξανατύπωμα ενός άλληγορικού τραγουδιού, μιάς κάπως συγχυμένης μακρολογίας, όπου το σύμβολο σκεπάζεται κάποτε από σύγχερο, μολαταύτα στο ποίημα τοδ το βρίσκει λαμπρούς σίχους να δοξολογούνε το ιδανικό.

Μίλησα παραπάνου για κάποιο θρόσος από μέρος του ποιητή. Μα δέν πρέπει να παρεξηγηθώ και να φανώ πως παρασταίνω τον ποιητή ως είδος Ν ι ε λ ε ι ά ν τ η άδιάφορο προς την άπαισία πραγματικότητα των τωρινών καιρών. Πολλά μέρη του βιβλίου φτάνουνε για να διαλέσουν την ύπογία αυτήν. Αναφέρω ως παράδειγμα τρεις στροφές από το ποίημα «Δειτουργία» που είναι ο επίλογος του βιβλίου :

Σιγοδέονται κάποιοι σαν ίερονουγοί,
λαοί τριγύρω τους με τόρματα στα χέρια,
και χαλιέται ή γή, και ονάζεται ή Σφαγή
με τα χέρια εκείνοι άνάερα προς τάστέρια.

"Όμως όσο κι αν ασάλευτοι φαντάζον
στούς χορούς των Έρινών και των Κενκλιόπων,
τα ύψωμένα χέρια τρέμον και παράδον
σαν άπ' όλη τη λαχτάρα των άνθρώπων.

Και τα μάτια τους κι ως φάινονται δεμένα
σαν άδάκρυτα με μιάν υπερόμοια φέξη
είναι από το δάκρυο θολωμένα
το πιοφότερο, που δέν μπορεί να τρέξη!

Στο έργο τοδτο, περισσότερο από τα άλλα του το πόν, ο ποιητής κρατεί άρμονισμένες εχτέλεση και σύλληψη. Έδουλειδητος συγγραφέας, ή, καλύτερα, συγγραφέας που εργάζεται πολύ συνειδητά, ποτε δέν επιτρέπει στην τέχνη του να φανή ασυνέριστη. "Όλα του είναι θεληματικά άκόμη και β,τι θα μπορούσε να του λογασιόση για ήλίπωμα και για κηλίδα στο έργο του μια υπερθολικά δειλή φιλοκαλία. Η έπισηση ποτε δε ζημιώνει την πρόθεση του καλλιτέγνη αυτού. Το γοραχτήρα που κριαρχεί στο ύφος του τον άποτελεί μια συγκρατητή δημιουργία εικόνων νέων και άπροσδοκίτων, που άνωσθένουν το πάτι χωρίς να το θαμπώσουν. Και κάποτε συμβαίνει να κολάη σε ταραγμένα κόμματα ή ποιητική περίοδο ή να χύνεται σε σίχων καταρράχη γοργό και βροντερό, που άφίρουν τον άναγνώστη ξαφνισμένο, λαχταρισμένο, ζαλιωμένο σχεδόν, μα πάντα κ' έτσι γοητευμένο. Γιατί

ὁ σίγῃς τοῦ Παλαῖ εἶναι πάντα ἀξιοπεριεργός·
 ἤθερει μὴν ἀδιάκοπη διαδοχὴ ξαφνισμάτων· εὐρή-
 ματα ἐκρηστικά, συνταιριάσματα λεχτικά, πὸν ζωη-
 γὰ ἐντεπρόντια, πρωτότυπες παρομοιώσεις, οὐ ν' ἡ-
 ζή ο ε ι ζ πὸν σφραγοκοποῦν τὴ σκέψη, τομῆς ποιη-
 λες, τομηγὰ διερωτά, τέλος ὅλους τοὺς λόγους μι-
 ᾶς τέχνης πὸν γνιόζεται καὶ τὶς παραμικρὸς λεπτο-
 μερεια μετὰ σὴν ἀρμονικὴ σύνθεσιν τοῦ ὅλου. Στὸ
 μεγάλο δεξιαιτιασὶλλο σίγῃς πρὸ πάντα ὁ Παλα-
 μᾶς ξεδιπλῶνει ὅλος διόλου ἀνετη τὴν ἀπεργάδιασιν
 μερικὴν τοῦ δεξιοσὶν. Ἐκεῖ ἐπιτρέπει ὅλα τὰ τοι-
 μήματα, πὸν δὲν ἔχουν ἄλλο χαλινάρι, ἄλλο μέτρο,
 ἄλλο κανὸν παρὰ ἓνα ἐξαιρέτο καὶ λεπτὸ αἶσθημα
 τῆς εὐπρέπειας καὶ τῆς ὁμορφιάς.

Οἱ Β ω μ ο ἰ συνεχίζον τὴ σειρά τῶν περιλάμ-
 πρων ἔργων πὸν ἡ Μοῦσα τοῦ Παλαῖ σκορπίζει
 με ἀνεξάντητη μεγαλοδωρία. Ἐνα κειμήλιο ἀκόμα
 σὸν θησαυρὸ τῶν νέων Ἑλληνικῶν γραμμάτων.

EUGENE CLEMENT

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ ΣΥΝΝΕΦΑΚΙ

Γένηται ἐλπί διψᾶς· κ' εἶναι μακριά σου
 τὰ σῖνερα πὸν φεύγουνε τροχάλα.
 Λάβρα ἡ ψυχὴ μου· Φλόγα σὰ κλαριά σου
 πὸν λαχταροῦνε τῆς Βροχῆς μὴ σάλα!

Ἐκρήσθη, συννεφάκι μου, καὶ στάσθη!
 Χαμήλωσε, ξεχώρισε ἀπὸ τ' ἄλλα.
 Καὶ σὶς ἐλπίς τὴ γένηται κοινάλα
 καὶ ὁ ἔρμ ῥίξε λίγο ἀπ' τὴ δροσὴ σου.

Ἔτσι, ὅπως ἦταν, μικρὸ καὶ μόνον,
 κ' ἀδέναμο, ἔνω κόμπω μόν' ἀφίνει
 παρηγοριά σὸν μουσικὸν μας πόνο,

Ἐλπί μου! Κ' ἔφυγε καὶ πάει καὶ οἰνεί
 Ἄ ἐχάθη μέσα σὶ οὐρανοῦ τὰ μάκρη!
 Δὲς κ' ἔσταξε, γιὰ μᾶς, ἓνα τον δάκρυ!

Σάρα Αὐγουστος 1919

ΛΑΥΡΑΣ

ΣΕ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΔΑ

Μὲ τὸ μακρὸν σὺς γόρυμα καὶ τὸ κλειστὸ σὺς ντεκολιε
 με τὴ μακριὰ μανίκια σὺς σὸν Ζάππειο οεργιανᾶτε.
 Μυστήριον, κρυφία μου!... μὴ δὲ θὰ μάθουμε ποτὲ
 μυστῶσαι ἢ γδυνόσωτε περίπατο νὰ πάτε;

ΜΙΚΡΟΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Σ' ΕΝΑ ΜΗ ΛΟΓΙΟ

Στῆσθε ἀνδριάντια ὀλόχρυσον ἐπάνω σὸν κορμὶ τον
 γιὰτὶ ἀπὸν γνῶριζε καὶ αὐτὸς ἀνάγνωσιν, γραφή,
 δὲν ἔγραφε—μὴ τὸ Θεό!—ποτὲ τον, σὶ τὴ ζωὴ τον
 σίγῃς, μεθιστορήματα, δράματα, κριτικὴ.

ΧΡ. ΕΠΙΠΕΡΑΣ

ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΔΙ

Διαμάντια καὶ κοιλάντια
 καὶ σὶς μαργαριτάρια,
 ὅλα τῆς γῆς τ' ἀσῆμια
 κ' ἀκόμη τὰ χρυσάφια
 κ' ὅ,τι ὁ αὐτὸν τὸν κόσμο
 εἶναι τὸ πὸν καλό.
 ὅπου ν' ἀξίζει χρῆμα
 κ' ὅπου γεννᾶ τὸν πόθο
 μέσ' τὴν ψυχὴν μου μέσα
 κανένα δὲν ἀξίζει.
 Μὰ σὶ, ὅπως, Σκουπίδι,
 πὸν μέσ' σὶν ἀσχημιά σου
 βλέπω τὴν ὁμορφιά σου,
 γιὰτὶ ἔχεις ἱστορία
 μυστήριον πὸν κλείνει,
 κ' ἀνοίγει σὶν ψυχὴν μου
 μ' ἀγάπη νὰ σὲ βλέπω,
 γιὰτὶ σὲ βλέπω τ' εἶσαι
 χωρὶς νὰ ξέρω τ' ἦσσαν,
 ἀξίζεις καὶ θ' ἀξίζεις.

Γόθειο

ΠΟΤΗΣ ΣΤΑΥΡΙΑΝΑΚΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΕΛΕΝΗ ΛΑΜΑΡΗ

Ἄποψε μάτι μου σὲ καλοῦν τὰ εὐδοκασμένα κρύνα·
 δὲ θ' ἀκουστὴ μέσ' στοὺς ἀνθούς τώρα ἡ θλιμμένη ῥίμα σου.
 Μὰ νὰ, σὸν ἥλιον μακρυνοῦ πισσοφερμένη ἀχτίνα,
 φιδογλυστράει κ' ἀπλώνεται κάποιος κισσὸς σὸν μνήμη σου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Σὴ μνήμη τῆς ἀλησμόνητης ομηρο-
 ῆτινάς μας, πὸν πνίγηκε δὸ καὶ τὸλα
 χρόνια σὸν Παλιὸ Φάληρο.

Ἄφου μ' εὐλάβεια στοιχηζὶ σ' ἀπῆλθε τὸ κῆμα,
 με τὸ ὑστερὸν παρῆπον ἀστόχιστα κοιμήσθη
 σκυφτὸς με θλίψη ἓνας σταυρὸς πᾶνω σὸν κρῖνον σου μνήμη.
 Παρεῖς πὸς δέεται κλαίοντας γιὰ τὴν ἀγνή ψυχὴ σου.

ΣΕ ΤΑΦΟ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΦΗΒΟΥ

Γιὰ νέα ζοῖν, ἠραε νεκρὴ, με θλιβερά παιχνίδια
 τοῦ κακοῦ δὲ σὲ στόλισαν τῆς μάνης σου τὰ χέρια·
 Κι' ἂν σὺ γιὰ πάντα ἐπέθανες, με τούτα τὰ στολίδια
 ἡ ἀρχαία Τέχνη ξαναζεῖ περιλαμπρὴ κ' ἀκόμα.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ

ΦΟΥΣΚΟΔΕΝΤΡΙΑ

Φουσκοδεντριά. Μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα
 Τῆς κορνασμένης τῆς καρδιάς.
 Περνάει σιγὰ μ' ἀνατριχίλα,
 Μὲς σὶ γαλήνη τῆς θραδειᾶς...

Περνάει σιγὰ μ' ἀνατριχίλα,
 Ἐπνᾶει τὴ λάπη ἢ τὴ χαρὰ;
 Δὲν ξέρουν τῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
 Διακρίζουν μόνο τουφερά...

Ἀθῆνα Μάρτης 1917

ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΥΝΟΣ